

РЕШЕНИЕ

№ 1936

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 16.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10070** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Н. К. ЕГН-[ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.12 срещу Решение № ПИ-342/15.09.2022 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане за отказ за погасяване на публични задължения изх. № С220022-137-0008270/24.08.2022г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2014г. и 2015г. е оставено без уважение.

В жалбата се твърди, че неправилно публичният изпълнител е приел, че абсолютния давностен срок за погасяване на публични вземания не е изтекъл предвид разпоредбата на чл. 171, ал.2 ДОПК, в редакцията ѝ към момента на направеното искане за отписване на вземанията от страна на жалбоподателя. Моли съда да отмени обжалваното решение.

В с.з. жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не се представлява.Депозира писмени бележки, в които поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С., редовно призован, не изпраща представител, депозират писмени бележки.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело № 22070005352/2007 г. за събиране

на установени и изискуеми публични вземания срещу жалбоподателя. По изпълнителното дело са присъединявани публични задължения, представляващи задължителни осигурителни вноски с Разпореждане с изх. № С180022-105-0178240/20.06.2018 год.

На 31.07.2015 г. публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5352/2007/000006/31.07.2015 г. и на жалбоподателя е наложен заповед на всички налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички банки, лицензирани в РБ.

С Постановление на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0057572/31.08.2020 г. е наложен заповед върху всички ценни книжа на жалбоподателя вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на ЦД.

На 24.08.2022 г. в ТД на НАП-гр.С. от страна на жалбоподателя е постъпило възражение с вх. № С220022-000-0397684/24.08.2022 г., с което лицето иска да му бъдат погасени по давност задълженията по ДОО, по ЗО и по УПФ за 2011 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г., както и за Наказателно постановление от 26.09.2016 г. на СО и задължение по глоба по фиш от 11.05.2012 г. на МВР.

С Разпореждане с изх. № С220022-137-0008270/24.08.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., публичният изпълнител е прекратил поради изтекла давност събирането на имуществената санкция по фиш от 11.05.2012 г. на ГДНП-СДВР в размер на 30,00 лв. и по НП от 26.09.2016 г. на СО-район С. в размер на 50,00 лв. и е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за събирането на вземания по декларация обр. 6 за 2011 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. в размер на 12026,98 лв., поради издадено ПНОМ изх. изх. № 5352/2007/000006/31.07.2015 г., с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряна.

Цитираното разпореждане, в частта му в която искането на жалбоподателя за погасяване по давност на задължения по декларация обр. 6 за ДОО, ЗО и УПФ за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2015 г. е оставено без уважение, е оспорено по административен ред пред Директора на ТД на НАП-гр.С.. Последният с Решение № ПИ-342/15.09.2022 г. е отхвърлил жалбата.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е срещу акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 ДОПК, подадена е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-342/15.09.2022 г. е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на

материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Като основание за отказа на публичния изпълнител са посочени разпоредбите на чл.172, ал.1, т.2 ДОПК и чл.171, ал.2 ДОПК. Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Доколкото в казуса имат място обстоятелства, водещи до спиране на давността, съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1 ДОПК: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т.1); когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т.2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т.3); когато актът, с който е определено задължението, се обжалва (т.4); с налагането на обезпечителни мерки (т.5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т.6).

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността спира при шест условия, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В конкретния случай, публичният изпълнител не е уважил възражението за давност по отношение на публичните задължения-за ДОО, ЗО и УПФ и лихви върху тях.

Задълженията за ДОО, ЗО и УПФ за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г. е следвало да се платят през 2015г., давността по чл.171, ал.1 от ДОПК за тях започва да тече от 01.01.2016г. и би изтекла на 01.01.2021г. , ако на са били предприети действия, с които да е спирана и прекъсвана.

Задълженията за периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. са били дължими 2016г., давността по чл.171, ал.1 от ДОПК за тях започва да тече от 01.01.2017г. и би изтекла на 01.01.2022г., ако на са били предприети действия, с които да е спирана и прекъсвана.

Въз основа на изложеното, в случая не следва да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, а тази на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която към настоящия момент давността за посочените задължения не е изтекла.

Следователно правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения поради тяхното непогасяване по давност. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх.№С220022-137-0008270/24.08.2022г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2014г. и 2015г. административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото респ. искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в полза на ТД на НАП-гр.С. следва да се присъди такова в размер на 500 лв. по реда на реда на чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от горното и на основание чл.268 и чл.161, ал.1, изр. трето във вр.с чл.144, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София-град, III отделение, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. К. ЕГН-[ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.12 срещу Решение № ПИ-342/15.09.2022 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане за отказ за погасяване на публични задължения изх. № С220022-137-0008270/24.08.2022г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2014г. и 2015г. е оставено без уважение.

ОСЪЖДА С. Н. К. ЕГН-[ЕГН] да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: